

~~G
Ef
140
RARA~~

80

3. -

Vollständig No 1-16.
1018° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

M. M. ROTH
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar
Inv. No. 8326

Wobožne głoſny ſbratschojskeje gmejny.

N°. 7.

Sgromajone ſpíſmow togo groby Zinzendorfa.

7.

W o d a w a n e t y c h g r è c h o w .

R'ſbožnosći ſluſcha to wodawane ſchyſnych naſchych grèchow we tej kſchwi Jeſu Chriſtuſa. Chtož togo wodascha ſwojich grèchow hyſchczi wěſty nej, ten tke hyſchczi nej ſbožny, namžo žedneje mozh doſtaſch nad tym zartom a žednogo grècha pſchewinusch a žednomu ſpytowanu ſe dohoboraſch. Schyſno dobre předkweſeſche nepomga jom ſewſchym niz, nežli ſe hogleđno, ga jo ſaſej podſchtapeł na tej droſe teje pſchawdoſczi. Togodla žaržymy jo ſa to, až kuždy jo ſwojo zele kſchěſczi-jańſtwo na peſt twarił, kenž jo nej ſałožyl na tom wodawanu tych grèchow, ſa kotarych ten Wimožnik Swoju drog u kſchej jo pſchelał. Take wodawane tych grèchow namžo nicht ſebe ſaſlužyſch, ale wono jo dar Božeje gnady. A Bog podarijo kuždej hobiſchežkanej a žalofnej hutſchobe jo rad, a wjaſeli ſe ſtymy ſwěthymi janželami, gaž jedna złowezna hutſchoba ſe we wěrnej pokuſche k'nomu pſchibliža a ho wodasche tych grèchow pſchoſy.

„Jeſus jo naſchych grèchow dla tam dany a naſcheje pſchawdoſczi dla ſaſej ſbužony.“ Chtož nět ſe myſli, až jedna złowezna duſcha muſy ku ſgu-

beni hysch togo grěcha dla, do kotregož satan jo
tych złowekow samjadł, ten nesnajo togo Wimož-
nika a newe, zo Togo narod, Togo sčerpene, Togo
bogatswo a pschawdoscz na se ma. Nět namžo
togo złoweka wot swojogo stworischela niz wotže-
lisch, ač ta samsta sła wola, gaž něchten groni,
ja noč sbožny hysch, ja noč niz wězesch wot Bo-
žeje gnady. Tak jěsno, ač zlowek se chopijo sta-
rasch ho swoju sbožnoscz, tak jěsno, ač jomu dla
troschta jo styšno: ga jo troscht tam a wodawane,
žyweńe a sbožnoscz, kotruž ten swěty Duch s'togo
welikego poklada Jesu Christusa sejo a tej duschy
pschiruzhjo a podarijo. Tam wona potom moźne
sgonijo a sazuj, až wona we tej samej sčtuńze,
ač ten Wimožnik samre, lězrownož nej pschipodla
byla, glich jo to strowe dostała.

Tu gnadu Bog nět schi postaja; čto kšchěl
togdla tak głupy hysch, a pytasch, ab sebe ju swar-
bowal s'gańanim a se staranim a sčakim želom?
Wono lažy sčyhčno na tom, až my swěru tu gnadu
sapschimejomy. Žeden zlowek, kenz to evangeliom
jo slyšchal — nebžo wězej satamany, nejliž take žy-
weńe wjadł, až na jogo kšchcz se napisašch derbi:
„won nekšchesho sbožny hysch!“ Wot togo dnja,
ač Christus jo humreł sa tych grěschnikow, možo
kuzdy sbožny do nebja pschisch, kenz do Nogo wěri.
Ale frelich, čto bžo teke moqasch hubenusch, kenz
taku sbožnoscz sanizuj? (Hebr. 2, 3.)

Čtož ten głoß togo syna Božego slyšchy,
(Jan. 5, 25.), a se jomu nožo powdasch, ale hysch-
czi dlej zakašch a wotlekašch, a se myšli, až ma
hyschczi zapa doscz, taki zlowek jo bludny a slypy;

Slavisches Seminar

pšcheto won starka Božu hustretu ruku wot še, a pšched tym naš swarnuj luby Woschz na nebju! Mlogemu jo še južo tak sejšchlo. Won jo še myšlil: nět šy młody, nět možošch ten šwět a schyken luschcht požyšch, — posdzej zu to wostawišch, gaž staršchy šom, zu Bogu šlužyšch.“ Och, młogi jo kšchěl še hobroschisch potom, ale nějo mogal, ten zaš teje pokuty běšcho ša nogo mimo!

Młogi še myšli, až derbi še perwej polepšchomasch a potom zo k' Bogu pšchisch, ab mogal šbožny bysch! Niz tak! Rowno taki ak šy, šew schyknymi twojimi grěchami a brachami, taki bjež k' twojomu Bogu a won šchi nebžo wot še starzyšch. Lej, Won stoj tam, hustrejo šwojej ruze ša tebu ten zelj žen, lubošne wolajuzj: daj mē, moj šyn, moja žowka, twoju hutschobu, a daj šebe moje drogi dere špodobašch! Pojz, žen, chwataj k' Ješu! howaz niz netrebašch. Ale chtož pšcheze še hogledujo a hobzakujjo, a jo glěwki, a še myšli, až jo dobry doščz, — pšched takimi lužimi tomu Wimožniku še žada, a Won bžo jich huplunusch se šwojich hust'. (Sjan. Jana 3, 16.)

Ale gaž kšchěsczijan šam na še kšchěl še šatešchnisch, a žeden statk něwe, dla kotaregož mogal do nebja pšchisch, ale wele hundred wězow, dla kotrychž dejal šatamany bysch: tomu šu žurja k' šbožnosćzi wotworone; te Wimožnikowe rany šu jomu wotekšchyta studna pšchěschiwu schyknogo grěcha a šcheje nezysćsczi. (Zach. 13, 1.) K' tej won hubega, a tam won namašajo hochložene a nimerne žyweće. Tu drogu takemu grěschnikoju nicht neshabega, a tam jogo nichten newotstarzjo.

Alle duchna bejnoscj a newera, zož kšchěsčizijan se
šam sa dobrego žaržy, — to šu te nejgoršche wi-
niki, te sabenu nam tu drogu do nebja; chtož tač
myšli ma, ten jo hysčezji daločo wot togo kralej-
stwa Božego, a jo na rownej drose k nimernemu
satamaństwu. Alle nusa, staroscj, žaloscj dla two-
jich grěchow; gaž niz jano twoje husta tač powe-
daju, ale twoja hutschoba schi groni: „ty šy sa-
šlužyl zašnu šmiersch a nimerne satamaństwo;“ —
gaž namžosch a nozosch se š nizym šagranašch, a
žednogo drugogo šlowka namašch ač: „Kněžo, špo-
minaj na mńo!“ „Bož, buž mě grěšnikoju gnad-
ny!“ — — to jo došč k šbožnosčzi, tači šy Bogu
luby, tačich goscjom ten Kněš Jesus powitajo šra-
doščzu a wežo jich do šwojogo nebjaškego raja!

Ša šom młogego namačal we našchej evan-
geliskej zerkwi, ten jo se myšlił, tača huzba jo do-
bra we tej šlědnej šchtuńze. Šerwej šluže tomu
šwětu a žartu, a gaž na šmertnej postoli laže,
potom kšchě šrasom we wěre Jesuša sa ruku ša-
pšchiměsch. Tače dušche šu rowne žlowěkoju, kenz
se šalewa a ša delu popada, kotraž pla nogo plějo,
ale ta dela se jomu hušunio a won se podmurijo
a sejo tšchafchuy kōnz.

Ša zu se hobroschisch, ja zu Jesuša šapschi-
měsch, ja se špuščežam na mojogo Wimožnika!“
— tače šlowo nozomy my jano na kōnzu našchogo
žyweńa gronišch, ale kuzdy žen, kuzdu šchtundu, gaž
hysčezji štrowe šiny a žywe, we młodoščzi tač dere
ač na stare dny dej našcha hutschoba tač hysch my-
šlona. Šej, twoj Wimožnik jo to nejłěpsche a nej-
wošebnejšche a nejdrošche, zož mejašcho, ja tebe dač,

a ty kšćel Tomu to nejryńšce dašch? Tomu šwě-
toju a tomu zartu dajošch twoje mlode lěta, a šlu-
žyšch tym grěšnym lušchtam a šchakemu nepoz-
nemu wjašymu štwojimi stromymi a mlodymi žon-
kami a štwojimi nejlepšchymi mozami: — a tomu
Kněs Jesušu zošch dašch twoje stare lěta, žož š tym
šwětom wězej namžošch ganiášch, a twoje namozne
kosczi a twoje nejryńšce a nejšlabšce mozy? —
nej šchi togo šromota? kšćěsczijan!

Štož še nozo šam hobšchuzišch, ale kšćel rad
šbožny byšch, ten ženo k Jesušu, tak ješuo aš Togo
gloš hušlyšchajo, poklonijo še pšched nim a pšchošy
ho wodasche tych grěchom. We takej gnadnej
šchtunže položyjo ten Kněs Jesus šwoju ruku na
twoju hutschobu a gromi: „moj šny abo moja
žowka, štan a žij tam we měre, tebe šu twoje grěchy
wodane!“ A ty štaňošch a ten měr Božy jo do
twojeje hutschoby hulaty. Ty šy hoblazony šteju
draštwu Christušoweje pšchawdošczi. Twojej nose
štej lašnej na tej huškej droše togo žyweńa, pšcheto
„ta ša šlužba Jesuša“ šchi mozujo kuždy žen wot
nowotki. Šchaka šemška nusa a šchaka šchěža die
hyschczi pšchizo na tebe, ale to Jesušowe šcherpeńe
a humřesche to jo ten štužonk, škotaregož ty teke
we tych nejšchěšchych dniach a nejžurnějšchych zašach
pšcheze nowego hochložena a Božeje mozy še na-
pozerajšch a napijšch. Kužde šemške břeme jo šchi
lažke, dokulž to nejšchěšche břeme, — ten grěch —
jo šchi wotwalone wot twojeju raimenowu pšchěš
šesom Christuša!

Tak možošch něto huwolašch: „Jesus, ty šy
moju dušchu šteje šmerschi huryl, a šy mē to

snate huzhnik." Na tom možomy hujnasch, chto
k'tym pobožnym a chto tym nesbožnym luzani słu-
scha. Ten Wimožnik jo schylnych wimogk, ale na
tom jo schylny glaze lažane, až Won jo tej du-
schy jo k'wěsczi dasch a podarisch mogak.
Jesus pyta schuderkano, kak Won jednu hutschobu
mogak sapschinesch. To jo Togo želo a Togo mysl
nepšchestawajuzh. Won stoj psched žurjami a jo
juž dawno tam stojak (Sjawn. Jana 3, 20). Až
ty rowno namšchy se sbuzijosch a psches to słowo
twojogo farara se schi ta hutschoba wotworijo, —
to nej pscheze rowno treba; ten Kněs Jesus ma
tef drugich botow a głošow a pratkawow doscz.
Tak možo ten šwěty Duch psches to pratkowane
jadnogo Bileama, ab psches to saspowane jadnogo
kókota jadnomu žlowekoju k'sbožnosczzi nězo k'wěsczi
dasch, — pomysl se na Petšcha!

A sbožny jo ten, kenž na taki głoš pošluchajo!
Engelskej běšcho jaden kjarzmar, ten nejžescho wězej
namšchu a k'Božem blidu a běšcho se salubil, až
něbzo a nězo wězej žednogo pratkowana slyšchsch.
To won tef žaržascho wele lět a něstupi se ženeju
nogu do Božego domu. Naš pak dejachu rědne
arije a wošebne spiwana žerkwi spiwane hordowasch,
a ten kjarzmar, kotryž pscheze na rědnych głošach
a spiwaniach šwojo wjašele mejascho, kšchěšcho teke
na to pošluchasch. Dokulž pak se wele ras salub-
jowak běšcho, až něbzo wězej žedne na žednogo fa-
rara pošluchasch, ga žescho do žerkwe, šenu se do
šwojeje lawki, kotraž scha sakurona běšcho a słu-
chascho šwojabelim na to nowe spiwane. Ale ako
farar na pratkawnu stupi a šwojo pratkowane sa-

chopi, ga podpře hobej lošča na lawku a satyfa-
scho sebe hufchy spěsczoma, ab žednogo słowka ne-
huflyfchał, daniž nehurošmeł. Tak to žescho zełu
chylu. S'rasom pať pschize mucha a ta šenu še
tomu fjarzmařeju rowno na noš a lěz teke s'glo-
wu tschěšescho, glich nehulesche, ale kasescho jomu
we hobližu hokoło. To won dlej huzaržasch nam-
žascho, togodla wotschěgnu pěscz wot hucha a deri
ša něju. We tomšamem hokognuschu pať hugroni
ten farať to słowo Christusa s'biblije: „chtož chu-
fchy ma k'šlyfchańu, — ten šlyfch!“ Pschi takem
słowe bu tomu mužoju, tať ab jomu něchten na
hutschobu derik. Won sabu to hucho sašej satyfk-
nusch, a šluchascho a šluchascho niz jano s'hobyma
hufchyma až ku końzu na to pratkowane, ale teke
s'zeleju hutschobu. Ako teje namšche běscho końz,
žescho won domoj, ale niz wězej ako ten stary sa-
nizowať a saklinať a žortať, ale ako nowy zloweť,
ako gole Bože. Bog běscho jomu tu staru sakof-
czonu hutschobu weseł a jomu jadnogo nowego
wěstego ducha dał. S'hutschobnym žěkom hulizo-
wascho won zešto, kať Bog jogo jo na tu pschawu
drogu sporak a to psches jadnogo tať šlabego bota,
psches jadnu muchu!

Tak Bog naš schylnych wola psches šwojo
słowo, psches pratkowane, psches faraře a huzab-
niki, psches młogego kšchěsczijana, s'kotrymž my gro-
madu pschizomy, psches schake drogi, na kotarychž
naš wězo. Sbožny jo ten, kenž na taki głoš šly-
fchy a še k'tomu š'chyljo! Pschizosch ty k'nomu ak
chudy grěschnik, ga ma Jesus welife wjašele nad
tobu, kať na tej welifej grěschnizy (Luc. 7, 37) a

hugotuju schi t'golešchu Božemu. Gaž to husna-
josch a sazujosch, ga jo tvoja hutschoba poľno lu-
bošczi a žeka pscheschimo takego lubošnego a gnad-
nego a smilnego Kněsa. Ty še jomu žeky powda-
josch ať tvojomu nejlubšchemu pschijascheloju a bra-
tschoju, ty nahuľnosch jogo kuždy žen wězej lubowasch.

Čtož tať we Božem měre šwoju drogu žo,
doľulž šwoje grěchy jomu šu wotdane, na togo
ten šwět a ten grěch a ten zart še wězej nedaju
šmozu a jogo netwinguju ku grěscheni. Grěch a
schyken grěschny wjashm jo jomu wostudny a hob-
schežkny; won nožo wězej grěschyich kaž perwej
šwjabelim a rad; ten grěch še namžo wězej nad
nim kněžyšch, — a togodla pľaschi wot nogo, žož
šw. Jan. žejo: „Čtož we Něm wostaňo ten ne-
grěschy (1 Jan. 3, 6).

Šchi tom pať wostaňomy pscheze hyschczi
chude grěschniki. Nascho pschemoženě to jo Chri-
stusowa moz, nascha sbožnoscz jo jano wot Něgo,
wot Togo wotdascha, wot Togo pschawdoscz, ko-
truž Won še šwojeje sašlužby a se šwojich ranow
na naš hulejo. Won teke jo ten, kenž naš špo-
zynkami a se šwětosczi hobdajo a hupyschnijo.
Schyčne nasche dobre statki, nascho zeke pobožne
žyweňe, — schyčno žož nad nami jo dobre a chwa-
lobne; to jano namy wot Něgo, to jo Togo dar.
Tomu šluscha zescz a žek a chwalba ša to!

Čtož tať daloko jo pschischeť, ten nebžo wě-
zej. wot togo wotstupisch, ale bžo rad chudy grě-
schnik wostasch a jano na Božu gnadu še špusch-
časch až do niimernosczi!

Schischežany wot Müllera ša Š. W. Brandta w'Čhošchebusu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

